

La gran sort

Quan van elegir Joan Pau II com a Sant Pare, un periodista li preguntà quin dia considerava el més important de la seva vida. La resposta va ser immediata: -El dia que els meus pares van tenir l'encert de portar-me a l'església per a ser batejat.
¿Nosaltres tenim el baptisme com la nostra gran sort?

La gran dignitat

En el baptisme hem estat fets "fills de Déu". Sant Joan dirà que no solament ens *anomenem*, sinó que *som* realment fills de Déu. Perquè hem estat incorporats a Crist. Hem rebut el seu Esperit, l'Esperit Sant, que, des de dintre, ens ajuda i capacita per dir a Déu "Pare". Quan vàrem rebre el baptisme, Déu Pare pronuncià sobre nosaltres: "Aquest és el meu fill, el meu estimat". La mateixa expressió que sentí Joan Baptista en el baptisme de Jesús. *¿Som conscients d'aquesta dignitat?*

El gran do

Ningú de nosaltres s'ha procurat la vida per a ell mateix. L'hem rebuda com un do. També la vida del baptisme, que en diem la *gràcia*, perquè és un do *gratuït* de Déu. El gran do de Déu és sempre l'Esperit Sant, que ha estat vessat en els nostres cors i ens fa participants de la vida divina. Hem estat rentats de la culpa -pecat- original. Hem estat introduïts en la família de Déu. Immersos en la Trinitat. *¿Som agraïts? ¿Ho som constantment?*

Una gran família

Tots els incorporats a Crist pel Baptisme formem l'Església, la família dels fills de Déu. Crist n'és el Cap, nosaltres els seus membres, membres del *Cos Místic de Crist*. Sant Agustí dirà que el Crist total és... Crist i nosaltres. L'Esperit Sant que vivificava Crist ens vivifica també a nosaltres. Tenim la mateixa vida. Crist, al preu de la seva pròpia sang, ens ha conquerit i ens ha aplegat com a poble consagrat a Déu. L'Església és el *Poble de Déu*. *Com a Cos i com a Poble, ¿vivim la joia de la interrelació amb els altres membres i conciutadans?*

La gran responsabilitat

És *comunicar* la joia de ser batejats. *Viure* segons la dignitat que hem rebut. *Ser conseqüents* amb el do immens que ens ha estat donat. *Fer créixer* aquesta vida que s'ha sembrat en nosaltres com una llavor. *Posar-nos al servei* d'aquest Cos de Crist que som tots i d'aquest Poble consagrat a Déu, al que pertanyem.

Una responsabilitat compartida, de tots. El baptisme ens ha igualat en dignitat i responsabilitat. Cada u la seva missió; diferent, com diferent és també la missió de cada un dels membres del cos. Però igualment important. I tots al servei del creixement i vitalitat del cos. D'aquest creixement en participa cada membre. És el misteri i dogma de la Comunió dels Sants, la interrelació i influència de tots els incorporats a Crist i vivificats per l'Esperit.

Traguem-ne conclusions

L'adultera cristiana és la santedat. És el desenvolupament normal de la vida que vam rebre en el baptisme. És tenir els mateixos sentiments del Crist. És deixar-se posseir i conduir per l'Esperit Sant, com ho féu Jesús. És arribar a la talla de la plenitud del Crist. És viure per a Déu, com el Crist. És viure per als germans, a la manera del Crist. Un cristià "adult" és, pensa, reacciona, actua com Crist.

A aquesta grandesa -a aquesta immensa joia- *tots hi som cridats.* Consagrats i laics, petits i grans, dones i homes, negres i blancs... Cadascú en la seva missió concreta, en les seves circumstàncies, amb les seves limitacions, amb el seu tarannà, en el seu temps... Tots sants i apòstols. Tots. No hi ha vocacions de primera i de segona categoria. Tots som de primera: el sant Pare i l'últim peó. Diferent missió, és clar. Però idèntica dignitat i responsabilitat. Tots el mateix dret i el mateix deure de ser sants i apòstols. És la conseqüència del Baptisme.

Una laica, un laic, en la seva vida familiar, en la professió, en les seves relacions socials, en els seus compromisos de tot tipus, és cridat a viure com un **cristià adult** en la fe, que viu amb plenitud la vida del seu baptisme i se sent responsable -corresponsable amb tots els altres cristians- de que el món i l'Església siguin tal com Déu els ha pensat i volgut.